

Ивана. (грабва шлемъ тѣ). Мой е шлемъ тѣ, на мене принадлежи. —

Тибо. Що искашъ момиче, казвай!

Раймондъ. Оставете я да ся располага тя съ него. — Това рицарско украшение прилича на нея и не може ся намѣри подостоенъ, защото нейното сърдце храни мъжка дързостъ. — Помнишъ ли Отче Даркъ какъ тя мъжественно побѣди свирепий вълкъ, страшилището на стадата ни, и кѣкъ му грабна изъ кървави тѣ уста невинно то аганце! За тѣзи дѣвица, за тѣзи глава е този шлемъ.

Тибо. (на Берtrandъ). Но говорете сега, какво ново нещастие е сполетяло наши тѣ еднородци, какво приказватъ бѣжанцитѣ? —

Берtrandъ. Богъ да попомогне на краля, и да ся смисли на държава та ни. Разбити смѣ въ двѣ значителни сражения. Неприятель тѣ е вече пристигналъ въ срѣдѣтъ на франция, всички тѣ земи ся изгубени до Лоара, и приготвлени става съ всичка сила да ся обсади Орлеанъ. —

Тибо. Богъ да подкрепи краля!

Берtrandъ. Безбройно количество оръжие е собрано отъ всички тѣ краища на земята, подобно на пчелитѣ, които излизатъ въ лѣтни ти дни множественно около кошяра за благоухаленъ сокъ; подобно като на скакалци тѣ, които въ видъ на облаци, заплѣнватъ поляни тѣ, таквази една сбирщина, таквази една сганъ ся е образувала отъ проклѣти разни народи, които сж ся разпрѣснали изъ цвѣтушитѣ Оралески поля, и тѣхното мѣмране на разнитѣ язици, смущава даже цѣла та натура. — О, помислете, че могъщия Бургундъ, притѣснителъ тѣ на земитѣ е потеглилъ съ всичкѣ тѣ си войски, и кой, кой не слѣдова негова та заповѣдъ: дали Луксенбурци, Хененгаурци, раскошни тѣ Гентерци, облечени само въ коприна; дали Селандци или Холандци, дали не отъ западска фридеска земя, която гледа на севѣрний полюсъ? — Всички слѣдоватъ негова та заповѣдъ и чакатъ поводъ да оставатъ Орлеанъ въ прахъ и пепелъ!

Тибо. О, ужасно то, адско това наше раздѣление обърна французско то оръжие противо Франция и на кървави собствената си майка. —

Берtrandъ. Но същата майка на краля, проклѣта та, ехи-